

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **A fekete limuzin árnyéka**

1. A gondoskodás ára

Kővári Klára

A nehéz fa bejárati ajtó csikordulva záródott be a földszinten, megtörve a lépcsőházi vita feszült csendjét. Bálint lépett be rajta, vállát húzta a nehéz, sötétkék biztonsági őri zubbony, amelyen még ott ült a huszonnégy órás műszak fojtogató, kávészagú fáradtsága. Szemei alatt sötét karikák húzódtak, léptei ólomként nehezedtek a repedezett kőlapokra. Nem vágyott másra, csak a második emeleti lakás csendjére, ahol Enci talán még aludt, és arra, hogy végre letehesse az éjszakai éberség kényszerű maszkját.

Ahogy az első emeleti fordulóhoz ért, Erzsi néni ajtaja még mindig nyitva állt. Az idős asszony, aki az imént még gyanakvó és tüskés volt a folyosón állókkal, Bálint lépteit hallva azonnal megváltozott. Arca megpuhult, a szemeiben villanó éberséget pedig felváltotta egy mély, szinte fájdalmas aggodalom. Nem törődve többé sem Fekete Zoltán szigorú tekintetével, sem Dániel suttogó drámájával, kilépett a küszöb elé, egyenesen a kimerült fiatalember elé állva.

– Jaj, kisfiam, hát megint teljesen tönkreteszed magad ezekkel a gyilkos műszakokkal – suttogta Erzsi mama, és a hangjából teljesen eltűnt az a karcos él, amivel a ház többi lakójával beszélt. Hűvös, csontos kezét Bálint karjára tette, s az érintésben ott rejlett az a mély, elfojtott szeretet, amit csak a legközelebbi hozzátartozók mernek mutatni. – Sápadt vagy, mint a fal. Gyere be egy percre, főztem neked meleg levest, azt meg kell enned, mielőtt lefekszel.

Bálint fáradtan próbált szabadkozni, tekintetét zavartan járattva a folyosó sarkaiba, feszülten figyelve, nem hallja-e meg valaki az idős nő szavait a vékony falakon keresztül. A házban terjedő pletykák így is épp elég nehezek voltak.

– Nem kell, Erzsi néni, tényleg... Enci biztosan főzött valamit, és csak aludni akarok – mondta halkan, de az ellenállása erőtlenségre volt.

Erzsi mama szemei elhomályosultak, suttogása még halkabbá, még intimebbé vált, ahogy közelebb lépett.

– Hagyd most Encit, fiam. Tudom én, milyen nehéz most nektek a hitelekkel, a megélhetéssel... De emlékezned kell, hogy miért vagy abban a lakásban. Az a lakás... az ő jussa volt. Megszenvettem érte a sógorommal, Isten nyugosztalja, de neked adtam,

hogy legyen hol lehajtanod a fejed. Senki nem veheti el tőled, hallod? – Az idős asszony hangjában egy régi, sötét titok súlya rezdült meg, egy olyan áldozaté, amit évtizedekkel ezelőtt hozott meg, s amiről a ház lakói csak suttogni mertek a zárt ajtók mögött.

Bálint csak bólintott, a torkában lévő gombóc akadályozta a beszédben. Érezte a szeretet és a bűntudat fojtogató keverékét, ami ehhez a házhoz és ehhez a magányos asszonyhoz kötötte. Elfogadta a törődést, mert tudta, hogy ebben a rideg, bizonytalan világban, ahol a lakógyűléseken a filléreken vitatkoznak, ez a súlyos titkokkal terhelt, elfojtott családi kötelék az egyetlen igazi menedéke.

2. A hurok szorulása a tizediken

Kardos Gábor

Dr. Balog Henrik a tizes lakás elegáns sötétjéből kísérté figyelemmel a lépcsőházi neszeket. Vékony, ápolt ujjaival végigsimította az asztalán heverő aktákat, amelyek között ott lapult Máté és Bianka törlesztőrészleteinek csődközeli kimutatása is. A hideg, éles tekintetű ügyvéd pontosan tudta, mikor kell lépnie: a feszültség már pattanásig feszült a falak között, a fiatal pár kétségbeesése pedig a legolcsóbb valutává vált a piacon.

A harmadik emelet felől Máté nehéz léptei visszhangoztak, miközben a folyosón Fekete Zoltán, a szabálymániás közös képviselő tette meg szokásos ellenőrző körét. Balog ekkor lépett ki a homályból. Jéghideg eleganciája azonnal megfagyasztotta a levegőt a lépcsőfordulóban. Szavaiban nem volt nyers indulat, csupán kíméletlen, kimért számítás. – Zoltán – megszólítása halk volt, mégis parancsoló. – A ház állapota tarthatatlan. A rendkívüli közgyűlésen teljes mellszélességgel támogatni fogom a felújítási alap azonnali megduplázását. A tőkeerős lakóknak ez nem jelenthet gondot, a többiek pedig... nos, nekik el kell gondolkodniuk a jövőjükről.

Fekete Zoltán szeme felcsillant a támogatás hallatán. A háttérben, a földszint felől a Miri Csemege friss illata és a szuterén salétromos csendje húzódott meg, miközben Balog pontosan tudta: az elszabaduló havi költségek alatt Mátéék és a többi nehéz sorsú lakó végleg összeroppan. Amikor a fizetési felszólítások megérkeznek, ő már ott fog állni a vételi ajánlatokkal, hogy áron alul megkaparintsa az ingatlanokat.

3. A zsarolás hálójában

Kardos Gábor

A másodiki ajtó csattanása még ott terjengett a lépcsőház fojtogató levegőjében, mikor Erzsi néni már lefelé fordította a tekintetét. Léptei megfontoltak, nesztelenek voltak, mint a zsákmányát becserkésző ragadozóé. A félemeleti fordulóban Bálint épp a kulcsaival babrált, de az idős asszony árnyéka már rávetült a sárgult falra. Erzsi néni nem teketóriázott: viaszosvászon szatyra mélyéről előhúzta a nehéz, gyűrött barna borítékot, s a folyosó hűvös homályában Bálint mellkasának szegezte.

– Ugye nem felejtetted el, Bálint, mivel tartozol a ház békéjéért? – suttogta az asszony, s hangja élesebb volt a huzat süvítésénél. – Mert ha az a boríték nem telik meg időben, Enci még ma megtudja, kit rejtegetsz Dr. Szabó rendelőjében. Erikát és a gyereket sem lehet a végtelenségig eltagadni.

Bálint megdermedt, ujjai fehéredésig szorultak a korlátba. Szemében a felismerés és a tehetetlen düh csillogott. Pontosan tudta, hogy a házban minden szál az öregasszony kezében fut össze. Lentről, a földszint felől még hallatszott, ahogy Enikő nem sokkal korábban rohanva távozott a bolt előtt – miközben a pult mellett Marika néni kíváncsian méregette a táskájából kiejtett apró, műanyag tesztet –, de Bálint számára a külvilág megszűnt létezni. Csak a barna boríték súlya maradt, ami lassan, de megállíthatatlanul húzta a mélybe.

– Addig hallgatsz, míg megkapod, amit kértél – sziszegte Bálint falfehér arccal, miközben átvette a fenyegető papírt.

Erzsi néni ajka gúnyos mosolyra húzódott. Tudta, hogy a hurok megszorult, és a Vászoly utca 6. falai újabb áldozatot ejtettek a titkok hálójában.

4. A fekete limuzin árnyéka

Kardos Gábor

Dániel lakásának zárkattanása után a lépcsőház feszült csendje nem tartott sokáig. A második emelet homályos folyosóján hirtelen egy méregdrága magassarkú cipő kapkodó kopogása törte meg a nyomasztó némaságot. Varga Nóra sietős léptekkel vágott át a linóleumon, szorosan magához ölelve egy elegáns, de láthatóan tépett szélű bőrtáskát.

Arcán a megszokott hűvös magabiztosságnak nyoma sem volt: tekintete riadtan ugrált a sötét sarok és a lépcsőforduló között.

Odakint, a Vászoly utca járdája mellett egy járó motorú, sötétített üvegű fekete limuzin várakozott a tilosban. A kocsifényszórói kihunytak, amint Nóra belépett a kapun, de az éjszakai sötétben a kipufogó füstje baljóslatúan gomolygott a szuterén ablakai előtt. Székely Ricsi a félhomályból figyelte a jelenetet, miközben egy adag csempészett prémium kávéval teli kartont próbált észrevétlenül berakodni a saját kocsijába.

Nóra a táskájába nyúlt a kulcsokért, de remegő kezei közül kiesett egy nehéz ezüst kulcscsomó, amin egy szokatlan, gravírozott fémkártya csörrent meg a kőlapon. Erzsi néni még fel sem ért a másodiki fordulóra, de éles szeme máris rászzegeződött a leejtött tárgyra. Nóra kapkodva nyúlt le érte, miközben zaklatott légzése elárulta, hogy nem a ház szokásos apró-cseprő gondjai hajtják. Egy elfojtott zokogáshoz hasonló hang hagyta el a torkát, mielőtt felpattant volna.

Amikor a nő gyorsan beütötte a lakása kódját, a folyosó túloldaláról Fekete Zoltán ajtaja résnyire nyílt. A közös képviselő gyanakvó tekintettel méregette a nőt és a kapu előtt még mindig várakozó luxusautót. Nóra visszanézett, s a pillantásában nem fagyos távolságtartás, hanem fojtogató félelem tükröződött – mintha a ház falai közé nem menekült volna, hanem egy újabb csapdába sétált volna be.